

[Inger Gautier Schmit.]

jeg har hørt rundt om i Landets forskellige Byer, hvor jeg stadig væk har lagt Øret til for at erfare, hvorledes Forholdene var paa dette Sted, har det forbavset mig i høj Grad, at man for Tiden, hvor vi har henved 150 000 arbejdsløse, altsaa uendelig langt flere, end vi havde, den Gang den store Invasion fandt Sted i 1930—31, rundt omkring i de forskellige Svende- og Arbejdshjem bestandig siger: vi har rigeligt Rum til dem, der kommer hertil, ja, vi har oven i Købet meget ofte Halvdelen af Pladserne staaende tomme.

Naar der altsaa aflægges en saadan Beretning fra de Hjem, som modtager den omrejsende, arbejdsløse Skare, finder vi endnu mindre Grund til at gaa til saa vidtrækkende Dispositioner som dem, dette Lovforslag tager Sigte paa. Med ganske anderledes Vægt finder jeg, Lovforslaget vilde komme, hvis man rundt om i Byerne havde den Opfattelse, at man aldeles ikke magtede Opgaven med de arbejdsløse. Vi har da ogsaa fra Venstres Side lige fra Begyndelsen udtalt, at vi ikke kunde tiltræde Lovforslaget, saaledes som det var lagt frem af den højtærede Minister, men har vist en vis Beredvillighed til at træffe betryggende Foranstaltninger paa dette Omraade, saaledes at der kunde skabes en Ordning, som i hvert Fald ud fra vor Betragtning under Hensyn til Opgaven, som den foreligger i Øjeblikket, kunde siges at være relativt tilfredsstillende.

Ministeren har selv i sine Udtalelser om Lovforslaget udtrykt visse Betæneligheder, idet han har udtalt, at han ikke var blind for, at Lovforslaget indeholdt en Mulighed for at drage unge fra Land til By. Disse Betæneligheder har Ministeren dog altsaa overvundet, som Lovforslaget viser. Ministeren har tillige udtalt, at han indsaa, at der maaske kunde være en Fare for, at det private Initiativ kunde svækkes; men ogsaa paa dette Punkt har Ministeren set bort fra sin Betænelighed, da han forelagde dette Lovforslag, som, tror jeg, ganske umiskendeligt maa siges at medføre den sidste Fare.

Lovforslaget har faaet en forskelligartet Modtagelse rundt om hos de forskellige Autoriteter, man har afæsket Udtalelser om det. Fra Københavns Kommune har Ministeren — jeg havde nær sagt selvsagt — faaet Støtte til sit Lovforslag, thi Lovforslaget kan vel egentlig siges at have sin Oprindelse i en ganske bestemt konkret Situation i Vinteren 1930—31, hvor der her i København — jeg skal ikke komme ind paa de

forskellige Bevæggrunde dertil — pludselig opstod en Situation, som var meget vanskelig, saaledes at det kneb med at skaffe de forskellige Sengelokaliteter til den store Skare, der var strømmet her til Byen. Men jeg vil gerne i Dag understrege, at en saadan Situation ikke senere har foreligget, og at de Vanskeligheder, Centralforeningen her i København stod overfor den Gang, ikke senere har gentaget sig, til Trods for, at vi nu har et Arbejdsløshedstal, som sikkert er mindst tre Gange saa højt, som Tallet var den Gang. Dette er dog i sig selv meget paafaldende.

Ministeren har ogsaa faaet Tilslutning fra den bymæssigt bebyggede Del af Landet, men fra Sogneraadsforeningerne og fra Amtsradsforeningen har Ministeren faaet et meget kraftigt Afslag, saa at sige fuldstændig enstemmigt, idet disse Foreninger paa det bestemteste har protesteret imod, at man fra Statens Side, fra Ministerens Side, selv om der gik en Forhandling forud, skulde kunne paabyde disse Organisationer at oprette Herberger og Arbejdshjem.

Der er tillige tilgaaet Udvalget forskellige Skrivelser, jeg skal bl. a. her nævne kort og godt den fra „Folkekirkeligt filantropisk Forbund“, som vi modtog forleden Dag mellem anden og tredie Behandling, og som kort gaar ud paa, at denne Organisation egentlig kun udtaler, at det tiltænkte Tilsyn og den tiltænkte Kontrol frabedes indenfor de Hjem, som allerede nu virker og har virket tilfredsstillende i en Menneskealder. Hvad der skal ske ved de Hjem, som her efter maatte blive oprettet, kan denne Forening selvfølgelig ikke udtale sig om. Men for Forbundets eget Vedkommende siger Skrivelsen kun dette: vi ønsker, det forbliver ved det gamle, vi ønsker ikke, at Staten i nævneværdig Grad skal blandes i vore Anliggender.

Betydelig skrappere var en Skrivelse, som enkelte Forstandere for Arbejdshjem og Herberger sendte Udvalget paa et tidligere Tidspunkt, idet man her ligefrem protesterede imod Lovforslaget og betragtede det som et Indgreb paa deres Arbejdsomraade og saa det som en Foranstaltning, der kun vilde virke til at fordyre hele denne Sag, og til, at det private Initiativ tabte Lysten til at fortsætte sit Arbejde paa dette Omraade.

Man kan altsaa ikke sige, at Lovforslaget indenfor Sogneraadsforeningerne eller Amtsradsforeningen eller de allerede nu virkende private Virksomheder har faaet nogen gunstig Modtagelse, og ej heller fra konservativ eller Venstres Side har man